

[Forsknings- og teknologiministeren]

over, hvad det medfører for børns og unges oplevelse af omverdenen.

Vi har endvidere nævnt, at vi satsede på en øget forskningsindsats for at udvikle menneskelige ressourcer i arbejdslivet, og det er et initiativ, vi tænker bygget gradvist op med forventet start i 1994.

Endvidere vil vi afklare, hvorledes forskningen mest hensigtsmæssigt kan finde en plads i forbindelse med kommissionen om det fremtidige arbejdsliv.

Som det sidste punkt vil jeg pege på den udredning om forskningsetik, som jeg har bestilt, og som forventes at ligge færdig i midten af 1994. Resultaterne af udredningen finder jeg i øvrigt ikke er det eneste afgørende. Det, som jeg har lagt vægt på, er faktisk i lige så høj grad at få gang i debatten om forskningsetikken og dermed sikre, at forskerne er helt bevidste om de forskningsetiske spørgsmål, de støder på i deres hverdag.

Hr. John Vinther havde et helt konkret spørgsmål omkring de skatteordninger, der har været gældende indtil det kommende årsskifte. Her kan jeg fortælle, at vi er i gang med sammen med Skatteministeriet at analysere effekten af disse ordninger og om muligt forbedre dem; men vi må afvente resultatet af denne analyse.

Rahbæk Møller (SF):

Der er to emner, jeg synes, jeg vil kommentere nærmere. Det ene er de såkaldt sovjetiske forhold, som også ministeren var inde på, med at bygge et stort institut.

Det var ikke sådan i det gamle Sovjetunionen, at alle institutter nødvendigvis var store. Nogle var kæmpeinstitutter, men der var også mange små. Men det centrale er, at man fjernede forskningen fra universiteterne. Man troede, at man fik mere ud af dem ved at lægge dem som nogle særlige anstalter med særlig dygtige folk. Nogle af dem var selvfølgelig også gode; det kan godt lade sig gøre at lave et dygtigt institut. Men der skete to ting.

Den ene var, at de sygnede hen efter en vis tid af mangel på næring, for dette at have forbindelse med undervisning eller på anden måde rådgivning af det omgivende samfund er centralt for at holde forskningen ved lige.

Det andet problem var, at selv om de sad og forskede godt, havde samfundet ingen som

helst glæde af dem, fordi formidlingsdelen manglede: den helt centrale del, at dygtige forskere underviser. Derved bringes forskernes viden jo videre ud i systemet. Og når man kobler den af, får man et eller andet, der måske er godt nok, men hvad hulen skal man bruge det til?

Det var den store ulykke ved det sovjetiske system, som jeg er sikker på at der er mange andre her i salen der kan fortælle om.

Det andet emne, jeg gerne ville kommentere, var, at især de borgerlige ordførere har været meget optaget af erhvervslivets forskning; der har været forskellige forslag om skattefradrag og andet for at fremme den. Det vil jeg gerne advare imod af den simple grund, at vi ikke skal lokke erhvervslivet til at skrive forskerreporter. Der er enkelte virksomheder, der gør det. Det gør de, fordi de er på så avanceret et marked, at de af kommercielle grunde finder det interessant at have sat nogle kræfter af til den ressource. Men vi herinde skal ikke lokke dem til at skrive rapporter derudover.

Erhvervslivets forskning er og skal være bundet af avancerede produkter og på avancerede markeder. Derimod er det selvfølgelig interessant, hvad vi kan gøre fra politisk side for at sørge for, at der er flere virksomheder, der befinder sig på et avanceret marked. Men det er en anden og lidt mere indviklet aktivitet end bare at få dem til at forske. Jeg kan godt nævne en hel masse ting, vi kan gøre; jeg kan bl.a. henvise til erhvervsredegørelsen, som jeg synes også er fin på dette punkt. Den peger bl.a. på, at vi selv – samfundet, staten, kommunerne – kan være et avanceret marked. Den mest nærliggende måde at skabe et avanceret marked på, er selv at være det.

Vi kan hjælpe dem ved hjælp af udviklingskontrakter. Man kan tage risikoen ved hjælp af udviklingslån, så man får større satsninger. Man kan først og fremmest, vil jeg gerne understrege, sørge for, at vi har ordentlig grundforskning og dermed ordentlig uddannelse, så vi kan få ordentlige kandidater. Vi kan sørge for formidling og mange andre ting. Men endnu en gang: Vi skal ikke forsøge at vurdere et samfunds udviklingsevne på erhvervslivets forskning. Det er kun en indikator. Og det er kun en god indikator, hvis der er tale om en markedsdrevet forskning. Hvis vi prøver at lokke dem til at skrive forskningsrapporter, får vi en fuldkommen ligeegyldig aktivitet.